

Chris CARTER

NAPSÁNO
KRVÍ

Když si zapíše vaše jméno, je to rozsudek smrti...

Napsáno krví

Vyšlo také v tištěné verzi

Chris Carter

Napsáno krví – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**NAPSANO
KRVI**

Chris
CARTER

**NAPSÁNO
KRVÍ**

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2020
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2020 Chris Carter
All rights reserved.

Z anglického originálu *Written in Blood*
(First published by Simon & Schuster UK Ltd, 2020)
přeložila © 2020 Jana Pacnerová
Redakce textu: Jan Beneš
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: FINIDR, s.r.o. Český Těšín

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5429-9 tištěná kniha
ISBN 978-80-759-5457-2 ePub
ISBN 978-80-759-5458-9 Mobi
ISBN 978-80-759-5459-6 PDF

Věnování

Původně měla být tato kniha věnována památce mé milované partnerky Kary Louise Irvineové, která opustila tento svět v září 2019 a odnesla si s sebou celé mé srdce, ale od té doby se celý svět musel probudit.

Pro mnohé z nás se hodně změnilo.

S ohledem na to bych rád věnoval tento román nejen Kaře, ale také všem, kteří nešťastně prohráli svůj boj s virem COVID-19. Nebyli jsme připraveni.

Všem ostatním – bitva pokračuje, tak prosím buďte opatrní.

Los Angeles, Kalifornie, sobota 5. prosince

Zbývaly přesně tři týdny do prvního vánočního svátku. Pro Angelu Woodovou tahle sobota oficiálně znamenala začátek toho, čemu říkala „vrcholná sezóna“. Nákupní centra, hlavní ulice, kdejaký krámk na rohu už budou pokryté umělým sněhem, blikavými světýlky a pestrobarevnými dekoracemi, všechny se budou hemžit lidmi dychtícími utrácet a hledajícími ideální dárky. Je to jediná doba v roce, kdy většina lidí ledabyle přimhouří oko nad stavem svých financí a řekne si: „No a co, sakra, vždyť jsou Vánoce“ – a pak sáhne hlouběji do kapsy a překročí svoje možnosti, utrácí víc, někdy sakra o moc víc, než jejich bankovní účet umožňuje.

Pro Angelu „vrcholná sezóna“ znamenala spokojené lidi s naditými peněženkami v kapsách a kabelkách, protože jak se blížily Vánoce, na omezenou dobu se znovu objevovala peněžní hotovost. V současnosti u sebe většina občanů Los Angeles běžně nenosila peníze, ba ani drobné. Všechno fungovalo na dotek – od nákupu jediného balíčku žvýkaček v krámk na rohu až po utrácení absurdních částek na Rodeo Drive. Žádná hotovost, žádný binec, žádné cavyky. Éra elektronických nákupů dorazila se vším všudy. Prodavačům a majitelům obchodů to bylo jedno. Jenže Angela nebyla prodavačka. Nebyla ani majitelkou obchodu. Byla vynikající kapsářka, a tudíž pro ni dotykové karty nefungovaly. Jasně, mohla využívat a taky využívala kreditní karty a smartphony, když je získala, ale v jejím světě kralovala hotovost, a právě proto jí „vrcholná sezóna“ vždycky vyčarovala úsměv na líci.

Letos se Angela rozhodla zahájit vrcholnou sezónu návštěvou přívětivé ulice obchodů v Tujunga Village.

Tujunga Avenue se nalézala v blízkosti Ventura Boulevard ve Studio City, mezi čtvrtěmi Colfax Meadows a Woodbridge Park. „The Village“

byl trendy úsek o délce jednoho bloku, kde se daly najít velmi rozmanité a kouzelné obchody, butiky, restaurace, bary a kavárny. Žádný div, že The Village přitahovala celoročně značný počet nakupujících, obzvláště o víkendech. Během „vrcholné sezóny“ jejich počet exponenciálně rostl. Ulice zaplavil oceán rozradostněných lidí s plnými peněženkami.

Pokud to bylo možné, Angela pracovala raději v noci, což byl další důvod, proč tolik milovala období svátků. Aby pojmuly vysoký počet zákazníků, mívaly obchody většinou po celý prosinec otevřeno déle než obvykle. Protože to věděla, nastoupila Angela do Tujungy Village, právě když slunce začínalo klesat za obzor, a jak se z woodbridgeské strany blížila k The Village, potěšilo ji zjištění, že počet nakupujících se na ulici jako by oproti loňskému roku zdvojnásobil.

„Jak já miluju Vánoce,“ pronesla tiše Angela a zapraskala klouby prstů o dlaně, než si navlékla velmi tenké rukavice z červené kůže.

Slunce se právě chystalo popřát Městu andělů dobrou noc a teplota v ulicích klesla na osm stupňů Celsia, což nebylo špatné na zimní večer tam, odkud Angela pocházela. Jenže ve městě, kde se horko a sluneční svit považují za čestné občany, stačilo osm stupňů bohatě na to, aby každý hrdý obyvatel hledal ve skříni co nejtlustší a nejteplejší kabát. Pro někoho jako Angela byly tlusté zimní kabáty učiněným požehnáním, protože většina lidí využívala vnější kapsy. Takové kabáty představovaly silnější izolační vrstvu mezi lidským tělem a řečenými venkovními kapsami, což znamenalo, že člověk ani nemusel být zvláště zručný kapsář, aby mohl připravit oběť o majetek. V davu, kde bylo rozhodně omluvitelné do někoho vrazit na ulici i v obchodě, bylo vybírání cizích kapes ještě snazší. Pro vysoce zdatnou odbornici jako Angela byla přečpaná Tujungy Village, kde na sobě osmdesát procent lidí mělo tlusté kabáty, učiněným dávkovým obchodem se zbožím zdarma.

„Jdeme na to,“ pronesla Angela a vstoupila do davu s pohledem jestřába pátrajícího po kořisti.

Ještě než zdolala polovinu bloku, stihla Angela štipnout tři penězky. Klidně to mohlo být i víc, mnohem víc, ale během „vrcholné sezóny“ neměla Angela důvod „vybírat poslepu“ – ukrást penězku bez jasné představy, co získá.

Její přístup byl jednoduchý a nekomplikovaný – sledovat zákazníka, jak platí za nákup v obchodě nebo na ulici. Výhoda tohoto přístupu byla dvojitá: Za prvé – Angela mohla snadno určit, kdo u sebe má hotovost a kdo ne. Za druhé – viděla, kam si objekt uložil peněženku – do kapsy kabátu, saka, do kabelky atd. Pak už jen stačilo, aby se Angela na objekt pověsila, počkala na vhodnou chvíli a udeřila. A nikdy nic neuspěchala. Tentokrát jí trvalo jen patnáct minut, než se dostala k tomu, čemu říkala „kontrola“.

Angela se nikdy nedala strhnout chamtivostí. Jednou to udělala a vymstilo se jí to – stálo ji to krátký pobyt ve vězení a odpřísáhla si, že už se tam nikdy nevrátí. Od té doby kradla vždycky jen maximálně tři peněženky na jeden zátaž, než se podívala, kolik je v nich peněz a kreditek. Když vydělala dost, dala si padla. Pokud ne, zbavila se peněženek dřív, než vyrazila do druhého kola v ulicích.

Poté, co štípala třetí peněženku, potřebovala Angela bezpečné místo ke kontrole obsahu svého lupu. Hned za historickou restaurací Vitello's, kde bylo vždycky rušno, přímo v srdci Tujung Village, se nalézal Rendition Room – koktejlový bar ve stylu třicátých let, jehož toalety budou ideálním místem pro to, co Angela potřebuje.

V minulosti už byla v Rendition Room dvakrát, ale ještě nikdy tam nezažila takový nával. Na dámské toaletě musela čekat přes pět minut ve frontě, než mohla použít kabinku. Jakmile se tam ocitla, probrala obsah peněženek. Větší radost už mít nemohla.

Šest set osmdesát sedm babek za necelou čtvrt hodinku práce, říkala si v duchu, když ukřývala většinu peněz do podprsenky. Na první den to není špatné.

Na zlomek vteřiny zauvažovala, nemá-li vyjít zpátky na The Village a dát si druhé kolo. „Je tam toho ještě o moc víc,“ snažila se jí šeptat do ucha „Zbrklá Angela“. „Mohla bys za večer vydělat, co jindy za měsíc.“

Ale „Rozumná Angela“ byla taky po ruce a ve zlomku vteřiny zahrnala ten nápad zpátky do zapomnění.

„Tady jsme skončily, Angelo. Máš přece dost rozumu. Než abys udělala blbost, co kdybys to oslavila a dala si sklenku? Koneckonců, jsi v koktejlovém baru.“

Od té doby, co si Angela poseděla v base, už se se svým vlastním rozumem nikdy nehádala.

Před odchodem z kabinky (protože pro dnešní večer skončila) si nejprve sundala černou paruku z hlavy, pak ještě tmavé kontaktní čočky a obojí schovala.

Po návratu do rušného barového prostoru trvalo niekoľik minút, než ji konečně obsloužili. Angela v rychlosti prošla seznamem koktejlů a rozhodla se dát si klasiku – sidcar. Pokud šlo o místo u stolu, štěstí jí přálo. Zrovna když se s nápojem obracela od baru, uprázdnil se malý kulatý stolek k stání jen pár kroků od ní. Angela k němu hbitě přistoupila.

Usrkávala koktejl a očima začala přejíždět dav. Ne že by znovu zvažovala svoje rozhodnutí ukončit pracovní den. Pro Angelu se přejíždění pohledem po okolních lidech bez ohledu na to, kde byla, stalo druhou přirozeností... reflexem... silou zvyku. Dějala to, aniž si toho byla vědoma. Během dvaceti vteřin našla tři nejsnazší oběti, jaké kdy viděla.

Čtvrtý stůl napravo od ní – dva čtyřicátníci. Oba jednoznačně pod parou. Ten s brýlemi si dal peněženku do kapsy saka a pak položil složené sako na prázdnou stoličku po své pravici, kapsou s peněženkou nahoru.

Třetí stůl před ní – dvě ženy kolem dvacítky upíjející margaritu. Ta, co byla k Angele zády, měla na opěradle židle pověšenou kabelku s rozepnutým zipem.

Další stůl vpravo – vysoký pán, hluboce soustředěný na svůj mobil. Na zem si položil velmi elegantní koženou tašku, pár centimetrů od nohy. Její obsah Angela neviděla, ale klidně by se vsadila, že to bude něco cenného.

Lidi vůbec nemají představu, říkála si a maličko přitom vrtěla hlavou. Ti se snad nikdy nepoučí.

Její pozornost se přesunula zpátky od tašky na podlaze k muži a jeho mobilu. Vtom k muži přistoupil nějaký starší pán, asi pětadesátiletý. Angela slyšela jejich rozhovor.

„S dovolením,“ řekl ten starší. „Nevadilo by, kdybych si položil pití na váš stůl? Je tu dneska dost plno.“

Vysoký muž neodtrhl zrak od telefonu.

„Radši ne.“

Angela svraštila čelo nad jeho odpovědí, jako by špatně slyšela.

Starší pán byl zjevně také zaskočen.

„Použiju jen růžek stolu,“ zkusil to znovu. „Jen si postavím pití. Nebudu vás obtěžovat.“

„No, už mě obtěžujete,“ odvětil vysoký muž a konečně k pánovi vzhlédl. „Jděte si postavit pití jinam, dědouši. Tenhle stůl je obsazený.“

Angela vyvalila oči a nevěřičně zírala na vysokého muže. *To je ale kokot,* říkala si v duchu.

Starý muž neschopný slova zůstal okamžik nehybně stát, jako by si nevěděl rady.

„Řekl jsem vypadni, dědku,“ pronesl vysoký muž rázně.

Šokovaný starý pán se otočil a odkráčel.

Angela se právě chystala nabídnout staršímu muži svůj stůl, když vtom jí do ucha zašeptala „Zbrklá Angela“.

„Ten chlap s telefonem je naprostý a úplný debil, Angie. Mohla bys mu dát ponaučení.“

Angelin zrak se vrátil k mužově kožené tašce na podlaze.

Vysoký muž se znovu zaměřil na svůj mobil.

Angela dopila a obešla stůl z druhé strany. Stála teď přímo za vysokým mužem. Uchopila svůj mobil a přiložila ho k uchu, aby vypadala nenápadně. Zahájila předstíraný telefonický hovor, a přitom posunula pravou nohu jen tolik, aby dosáhla k okraji ucha kožené tašky na podlaze.

Muž něco zuřivě vytukával do kláves.

Angela předstírala, že telefonuje, a přitom se otočila směrem od muže a udělala dva kroky. Natahovala krk a rozhlížela se po podniku, jako by uvnitř koktejlového baru někoho hledala. Přitom za sebou pravou nohou nenápadně táhla mužovu koženou tašku.

Ten byl příliš zaneprázdněn mobilem, než aby si všiml, že se od něj taška vzdaluje, ale i kdyby si toho v tak rušném podniku všiml, Angela se klidně mohla vymluvit na to, že se jí noha zapletla do dlouhého ucha tašky nešťastnou náhodou, nic víc, jen pouhá nehoda.

Angela udělala další krok; taška znovu popojela. Načež se na ni usmála Štětění. O pár stolů dál na opačné straně někdo převrhl na podlahu ták s pitím. Třesk rozbíjených sklenic a lahví upoutal množství pohledů, včetně vysokého muže. Než se o pouhých pár vteřin později znovu zaměřil na telefon, Angela už opouštěla Rendition Room s mužovou ko-

ženou taškou pod kabátem. Pět minut poté už seděla v autobuse 237 a mířila domů.

Umírala touhou nahlédnout do tašky, ale přestože seděla až vzadu, nutkání odolala. Nechtěla, aby do obsahu nahlížely nějaké cizí vtíravé oči.

Cesta z Tujung Village domů jí trvala něco málo přes tři čtvrtě hodiny. Obývala malý byt s jednou ložnicí na jižním konci Colfax Avenue. Jen co za sebou zavřela dveře, odkopla střevíce a sedla si na postel. S nohama zkříženými po jogínsku položila Angela tašku před sebe a konečně rozezpula zip.

Zklamání.

Možná to způsobily rozměry a tvar tašky, nebo snad její tíha, ale Angela si byla skoro jistá, že bude obsahovat něco jako laptop nebo tablet. Neobsahovala. Jediný předmět uvnitř tašky byl černý, v kůži vázaný diář o rozměrech dvacet krát dvacet osm centimetrů, překvapivě těžký.

„Páni, tak místo laptopu mám notes? Paráda.“

Zasmála se své směle a byla ráda, že jediným důvodem, proč tašku štípla, bylo dát tomu debilovi z baru ponaučení.

„Takový hrubián,“ potřásla hlavou. „Doufám, že tenhle zápisník je pro tebe důležitý.“

Instinktivně notes otevřela a ledabyle jím zalistovala. První, čeho si všimla, bylo, jak jsou listy hustě popsané úhledným písmem. Ne všechny stránky obsahovaly slova. Několik jich vyplňovaly primitivní kresby a skici, jimž Angela nevěnovala velkou pozornost. Na některých byly sešíváčkou připevněné polaroidové fotky. Když spočinula zrakem na prvním snímku, na který narazila, srdce jí poskočilo.

Otočila stránku... další polaroidový snímek. Tentokrát se jí srdce takřka zastavilo. Roztřesenými rukama fotku nadzvedla, aby se podívala, jestli na jejím rubu nebo na stránce pod ní není něco napsáno. Nic tam nebylo.

„Co to kurva je?“ Otázka splynula Angele ze rtů samovolně a oči automaticky sklouzly ke slovům na papíře, napsaným přímo pod fotkou. Zvládla přečíst jen několik řádků, než se roztřásla po celém těle.

„Panebože! Cos to kurva udělala, Angie? Cos to kurva provedla?“

2

Pondělí 7. prosince

Kancelář Útvaru ultranásilných trestných činů Losangeleského policejního sboru se nalézala na samém konci podlaží Divize loupeží a vražd, uvnitř proslulé Budovy policejní správy v centru Los Angeles. Detektiv Robert Hunter, který byl šéfem Útvaru UNTČ, se právě vrátil z oběda, když mu na stole zazvonil telefon.

Přijal hovor po druhém zazvonění. „Detektiv Hunter, Útvar ultranásilných trestných činů.“

„*Roberte, tady je Susan,*“ ozvala se volající. „*Máš chvíli?*“

Doktorka Susan Slaterová byla jednou z nejlepších vrchních agentek, jimiž Kalifornie disponovala. Úzce spolupracovala s Útvarem UNTČ na mnoha případech.

„Samozřejmě, doktorko,“ opáčil Hunter. „Děje se něco?“

„*Nevím jistě.*“ Doktorka Slaterová se krátce odmlčela. „*Možná.*“

To Huntera zaujalo. Uvelebil se pohodlněji. „Tak jo, poslouchám.“ Sklouzl zrakem k diáři na svém psacím stole a instinktivně přelistoval o pár stránek dozadu, jen aby si byl na sto procent jistý, že Útvar UNTČ nečeká na nějaké výsledky forenzních testů.

Nečekal.

„*Je to divná věc,*“ začala doktorka Slaterová. „*Dneska, když jsem odcházela z domu do laboroky, jsem se podívala do schránky na dopisy, jak to dělám každé ráno. Kromě obvyklých víkendových letáků jsem našla obyčejnou kancelářskou obálku. Na té obálce bylo velkými písmeny napsané moje jméno, ale tím to končilo.*“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Hunter.

„*Nebyla tam adresa, Roberte,*“ vysvětlovala doktorka. „*Jen jméno. Nebyla tam známka, razítko ani zpáteční adresa.*“

„Což znamená, že to někdo doručil osobně.“

„*Přesně tak,*“ souhlasila doktorka Slaterová.

„Už jsi to otevřela?“

„*Otevřela, samozřejmě po všech nezbytných předběžných opatřeních. To, co jsem dostala, je knížka.*“

„Ano?“ Hunter u telefonu sraštil čelo.

„*No, abych se vyjádřila konkrétněji... je to vlastně něco jako deník.*“

„Jaký deník?“

Následovala další krátká pauza.

„*Takový, který podle mého ty a Carlos musíte vidět.*“

3

Hunterovým dlouhodobým parťákem v Útvaru ultranásilných trestných činů byl detektiv Carlos Garcia. Sdíleli spolu kancelářský prostor – klauzurobní betonovou krabici o rozloze 22 čtverečních metrů s jediným oknem, dvěma psacími stoly a jinak už skoro ničím, ale pořád to byl prostor úplně uzavřený a oddělený od zbytku podlaží Divize loupeží a vražd, což, když už nic jiného, bránilo v přístupu dotěrným očím a nekonečnému šumu hlasů.

Zatímco Hunter telefonoval s doktorkou Slaterovou, Garcia seděl u svého stolu pohroužený do jakéhosi elektronického papírování.

„Nechceš se svézt do kriminalistické laboratoře DFV?“ zeptal se ho Hunter, jen co ukončil hovor a už sahal po bundě.

Kriminalistická laboratoř DFV, součást Divize forenzních věd (DFV) Losangeleského policejního sboru, byla tvořena osmi specializovanými útvary, laboratořemi, které poskytovaly pomocné služby vyšetřování vedeneému různými odděleními Losangeleského policejního sboru. Většina těchto laboratoří sídlila v Hertzberg-Davisově centru forenzní vědy, jež se nalézalo v kampusu Kalifornské státní univerzity v Alhambře, v západní oblasti Los Angeles zvané San Gabriel Valley.

„Kriminalistická laborka?“ přimhouřil Garcia oči. „Čekají tam na nás nějaké výsledky?“

„Ne,“ odvětil Hunter a pak rychle shrnul rozhovor, který právě vedl s doktorkou Slaterovou.

„Zápisník?“

„Tak to řekla,“ potvrdil Hunter.

„A nic víc ses od doktorky nedozvěděl?“ Garcia vstal a také sahal po bundě.

„Jenom že to musíme vidět.“

„Jo, jasně že jedu,“ prohlásil Garcia. „Nikdy jsem nevydržel být dlouho napjatý.“

4

V pondělí odpoledne a v městském provozu trvalo Hunterovi a Garciovi asi půl hodinky, než zdolali vzdálenost téměř devíti kilometrů mezi Budovou policejní správou na West 1st Street a Kalifornskou státní univerzitou v Alhambře. Zaparkovali v prostoru vyhrazeném policistům a pak se oba vydali k Hertzberg-Davisovu centru forenzních věd – působivé čtyřpatrové budově, situované v jihozápadním kvadrantu univerzitního kampusu. Jakmile prošli recepcí, pokračovali Hunter a Garcia po schodech do prvního patra, kde se nalézala laboratoř Útvaru analýzy stop a kde si doktorka Slaterová dala s Hunterem schůzku.

„Těšíš se na ten zítřejší ples?“ zeptal se Garcia, když zdolali první úsek schodů.

„Myslíš vánoční ples Losangeleského policejního sboru?“ opáčil Hunter s výrazem, v němž se nezračilo ani trochu nadšení. „A ty?“

„Jo.“ Garcia naopak vypadal upřímně nadšeně. „Mám kostým zombie-Santy a tak dále.“

„Zombie-Santa?“ Hunter sevřel rty v úsměvu. „Fakt?“

„Sakra jo! Ty večírky jsou strašně nudné. Chce to vnést do nich trochu švandy.“

„A kostým zombie-Santy je tvá představa, jak vnést na večírek trochu švandy?“ zeptal se Hunter.

„Jenom závidíš, protože nemůžeš jít v kostýmu,“ namítl Garcia. „Ty a kapitánka Blakeová sedíte u starostova stolu, ne?“

Hunter přikývl a obrátil oči v sloup. „Jo. To budou tuny švandy.“

Garcia se uchechtl. „Jo, to bych se vsadil.“

Útvar analýzy stop byl jedním z osmi útvarů tvořících Kriminalistickou laboratoř DFV. Jeho hlavním úkolem, jak název napovídá, bylo provádět

analýzy stopových důkazů, které mohly vzniknout v důsledku fyzického kontaktu mezi podezřelým a obětí během násilného trestného činu. Analyzoval také veškeré stopy materiálů, organických i anorganických, nalezených na místě činu.

U dvojitých dveří laboratoře, které byly trvale zamčené, stiskl Hunter tlačítko bzučáku a čekal. Pár vteřin poté se dveře uvolnily s tlumeným zasycením.

V laboratoři, která si svými rozměry nezapadala s celým podlažím Divize loupeží a vražd, bylo o pár stupňů méně, než by bylo příjemné, ale pořád poměrně teplo v porovnání s teplotou v ulicích. Několik forenzních agentů v dlouhých laboratorních pláštích se pilně cvičilo na různých pracovištích. V pozadí velmi tiše hrála uklidňující klasická hudba.

„Tady, kluci!“

Detektivové uslyšeli volání doktorky Slaterové, když se za nimi zvolna zavíraly dveře.

Doktorka seděla u inverzního mikroskopu nedaleko od místa, kde stáli.

Doktorce Susan Slaterové bylo kolem pětatřiceti, měřila sto šedesát osm centimetrů, měla štíhlou vysportovanou postavu, vystouplé lícní kosti a jemný nosík. Dlouhé blond vlasy měla stažené dozadu, do rozčuchaného uzlu na temeni hlavy. Nenápadné nalíčení zvýrazňovalo bleděmodrou barvu očí.

„Díky, že jste přišli tak rychle,“ uvítala oba detektivy prostým kývnutím hlavy.

„No, fakt jsi nás nalákala tím záhadným telefonátem,“ usmál se Garcia. „Tak copak máš?“

„Přesně to, co jsem řekla Robertovi do telefonu,“ odvětila doktorka Slaterová. Hlas měla jemný a přívětivý, ale také z něj zněly znalosti a zkušenost. „Někdo mi přes víkend osobně doručil do schránky balíček – patrně včera pozdě večer nebo dnes časně ráno. I ta obálka mě upoutala.“

„Proč?“ zeptal se Garcia. „Co s ní bylo?“

„Především na ní nebyla adresa ani razítko. Jen moje jméno. Taky žádá zpáteční adresu.“ Ukázala na velký průhledný sáček na důkazy, který ležel na pracovním pultu před ní vedle inverzního mikroskopu. Uvnitř sáčku byla vidět hnědá obálka. Na ní bylo velkými černými písmeny napsané její jméno – Susan Slaterová.

„Smím?“ ukázal Hunter na sáček s důkazem.

„Posluž si.“

Hunter ho zvedl, aby si on i Garcia mohli prohlédnout obálku uvnitř.

„Hádám, že otisky prstů už jsi testovala?“ zeptal se Garcia.

Doktorka Slaterová přikývla. „Ničí než moje.“

„Písmo?“ otázal se pro změnu Hunter.

„Samé verzálky a není na něm nic zvláštního. Je to napsané lacinou fixkou s tenkým hrotem. Nemá smysl snažit se vystopovat inkoust podle konkrétní značky, protože výsledek by nás nepochybně zavedl k běžnému peru, co se dostane v každém větším supermarketu.“

Hunter přikývl a odložil sáček s důkazem. „A zmiňovala ses o nějakém zápisníku?“

„Ano,“ doktorka Slaterová ukázala do nitra laboratoře. „A tady zápletka houstne. Pojd'te, ukážu vám to.“

Hunter a Garcia ji následovali kolem skupiny forenzních agentů, příliš pohroužených do toho, co dělali, než aby vzali detektivy na vědomí. Když došli k jednomu ze dvou oddělených prostorů na konci laboratoře, počkali, až doktorka Slaterová zaneše na kovovou klávesnici vedle kliky osmimístný kód.

Místnost byla asi osm metrů dlouhá a šest metrů široká. Na třech samostatných pracovních pultech tu stálo pět počítačových monitorů a šest různých mikroskopů – dva laserové, dva stereo, jeden inverzní a jeden laserový konfokální. Teplota tu byla ještě o dva až tři stupně nižší v porovnání se zbytkem laboratoře. Doktorka Slaterová vedla Huntera a Garcii k prázdnému pracovnímu pultu nalevo od dveří.

„Dnes ráno,“ vysvětlovala, „když jsem se podívala do schránky a vyndala obálku, chybělo takhle málo, abych ji na místě otevřela.“ Ukázala to palcem a ukazováčkem. „Nemohla jsem si vzpomenout, že bych něco objednávala přes internet, ale jak známo, někdy si něco objednáš a úplně na to zapomenou, zvláště když je to na cestě víc než tři dny. Taky mi někdy buď DFV nebo nějaká jiná forenzní laboratoř ve Státech pošlou nevyžádané vzorky, materiály a tak podobně, prostě protože...“ Pokrčila rameny. „Oni takové věci dělají. Každopádně jsem už chtěla obálku roztrhnout, když se můj mozek probral. Nikdo z DFV ani ze žádné jiné forenzní laboratoře v zemi by mi nedoručil až ke dveřím nevyžádaný balíček. Kdyby to udělali, šlo by

o něco dost naléhavého a zazvonili by u dveří a předali mi ho osobně, neházeli by ho do schránky. S tím vědomím jsem balíček odvezla rovnou sem a dnes ráno prošel třemi různými skenery – běžným rentgenem, který prozradil, že obsahem je zápisník; detektorem výbušnin – s negativním výsledkem – a testem na jedovaté nebo nebezpečné látky, který taky vyšel negativně. Nakonec jsem balíček otevřela.“ Ukázala na další sáček na důkazy, který ležel na pultu přímo za ní. Uvnitř byl zápisník vázaný v kůži. „A tohle jsem našla. Nezapomeňte si vzít rukavice, než sáček otevřete.“

Ze zásobníku připevněného na zdi u dveří si Hunter i Garcia vzali po páru modrých latexových rukavic a navlékli si je.

Dokud byl zápisník ještě v sáčku na důkazy, první, čeho si oba detektivové všimli, bylo to, že černé kožené desky knížky jsou tlustší, než by se u zápisníku čekalo. Na přední ani zadní straně nebyl žádný design, nápis, rytina ani jiné značení.

Druhé, co oba postřehli, bylo to, že diář vážil relativně víc než běžný zápisník, i když se zdálo, že má přibližně sto dvacet stran, možná o pár víc. Při pohledu ze strany bylo zřejmé, že stránky neleží mezi deskami hladce. Většinou byly zvlněné, což naznačovalo, že se buď namočily, nebo je na nich něco nalepeno, nebo obojí.

Hunter a Garcia se přemístili k pracovnímu pultu, než Hunter vytáhl zápisník z průhledného plastového sáčku. Pak ho položil na pult a otevřel na první stránce.

V rozporu s tím, co by se dalo čekat od osobního diáře nebo deníku, nezačínal informační stránkou majitele. Nic nebylo ani na vnitřní straně desek. Žádné jméno, žádná adresa, žádné číslo mobilu, žádný e-mail... nic.

Hunter a Garcia si rychle prohlédli první stránku.

Zápis se také lišil od běžného diáře v tom smyslu, že nahoře ani nikde jinde na stránce nebylo uvedeno datum ani žádný jiný časový údaj. Také nebylo vidět zlomy ani odstavce, jen slovo za slovem, tvořící řádek za řádkem zdánlivě nekonečného bloku textu. Pisatel záznamu však aspoň používal interpunkci, což – když nic jiného – pomáhalo oddělit jeho myšlenky a trochu se v nich vyznat.

Písmo v celém zápisníku bylo psací a relativně úhledné, vše psáno černým inkoustem. Jakákoli chyba byla škrtnuta jedinou vodorovnou čarou přes

nesprávné slovo či větu – žádné zakrytí bělobou, ani gumování, ani škrábání... žádný nepořádek. Stránky ani jejich okraje také nebyly zažloutlé, což nasvědčovalo tomu, že deník nemůže být moc starý. Přestože stránky byly nelinkované, Hunter musel obdivovat, jak rovné řádky pisatel udržel.

Garcia se užž chystal začít listovat stránkami deníku, když vtom mu Hunter položil ruku na rameno a zastavil ho. Sklouzl zrakem k prvnímu řádku a začal číst.

Jmenovala se Elizabeth Gibbsová, narozena 22. října 1994. Ne že by mi záleželo na tom, jak se jmenují, odkud jsou nebo na nějakém jiném aspektu jejich života. Když už jich bylo tolik, proměnili se všeho všudy jen v bezejmenné obličejové ztracené ve tmě. Jeden splývá s druhým... který se mění v dalšího... a tak dále. Cyklus nikdy nekončí. Moje paměť už není tak dobrá, jak bývala. Ledacos zapomínám. Zapomínám spoustu věcí a je to čím dál horší. To je jeden z důvodů, proč jsem se rozhodl vést tenhle deník. Druhým je zabezpečení. Měl jsem začít s těmito záznamy už dávno, když jsem poprvé uslyšel hlasy, ale to už je voda pod mostem a deník je tu až teď. Snažil jsem se rozpomenout na fakta... details minulých událostí, ale paměť už mi tak neslouží a lepší to nebude, jenom horší. Hlasy se ohledně objektu zase vyjadřovaly velice konkrétně. Žena. Minimální výška: sto šedesát osm. Vlasy: dlouhé – černé – rovné. Oči: tmavé. Hmotnost: nanejvýš 75 kg. Etnikum: bílé. Trvalo mi jen pár dní, než jsem ji našel. Nebylo to těžké. Sledoval jsem objekt po městě a pak se konečně naskytla příležitost. Datum a čas: 3. února 2018 – 19:30. Místo: parkoviště Albertson's, Rosecrans Avenue, La Mirada. Fotka: tentýž večer, několik hodin po únosu.

Hunter otočil list. Na druhé straně nebylo napsáno nic. Pisatel se rozhodl popsat každý list deníku jen z jedné strany. Další stránka začínala asi sedmapůlcentimetrovou mezerou – zhruba patnáct řádků. Dva maličké otvory na horním okraji nasvědčovaly tomu, že tam bylo něco přišito sešíváčkou. Napravo, blíž k okraji papíru byla šmouha od něčeho, co vypadalo jako krev. Hunter zvedl oči k doktorce Slaterové.

„Byla tam fotka?“ zeptal se.

„To tedy byla,“ odvětila a přistoupila k jinému pracovnímu pultu, aby

zvedla další důkazový sáček a podala ho Hunterovi. Uvnitř byla polaroidová fotka typu instax-mini – šedesát dva milimetrů dlouhá a dvačtyřicet milimetrů široká. Byla na ní asi pětadvacetiletá žena. Dlouhé rovné černé vlasy jí volně splývaly přes ramena. V tmavých očích se jí zrcadlil stejný výraz, jaký měla v obličeji – úplná a naprostá hrůza. Slzy přišly a odešly, odplavily většinu její řasenky a linek a vytvořily mříž rozmazaných černých čar až k bradě. Světle růžovou rtěnku, kterou si ten večer nanasla, měla rozmazanou na ústech a na obličeji. Výstřih a ramena bleděmodré blůzy, kterou měla na sobě, byly mokré potem. Fotka byla pořízena u panelové zdi.

„Všechny jsou uloženy v sáčcích,“ dodala doktorka Slaterová. „Připravené k předání na analýzu.“

„Jsou?“ Garcia zvedl oči od fotky k doktorce.

Přikývla a nadechla se. „V tom deníku bylo přišitých dohromady šestnáct fotek. Šestnáct různých ‚objektů‘.“

Hunter i Garcia si všimli hromádky sáčků s důkazy na pracovním pultu přímo za doktorkou Slaterovou, ale domnívali se původně, že jde o důkazy patřící k jiným případům.

„A co ta šmouha na stránce tady dole?“ zeptal se Hunter. „Je to krev?“

„Je,“ potvrdila doktorka Slaterová. „Každíčkou fotku, co jsem z toho zápisníku vyndala, doprovázela podobná krevní šmouha. Logický závěr je, že krev patří subjektu na snímku. Odebrala jsem vzorek z té, na kterou se díváte, a vzorek už byl předán Útvaru DNA k testování.“ Založila si paže na hrudi. „Ale prosím, čtěte dál. To opravdu dobré je o pár řádků níž.“

Hunter odložil sáček na pracovní pult vedle deníku a pak se znovu zaměřil na rukopisný text, který znovu začínal hned za mezerou. Na této stránce byla skica obdélníkové bedny. Pod ní bylo napsáno slovo „dřevo“. Všechny rozměry dřevěných panelů včetně víka byly zřetelně označené.

Na rozdíl od posledního objektu, který nadělal strašný nepořádek, byly příprava a provedení tentokrát relativně jednoduché. Žádná krev. Žádné mučení. Žádné ponižování. Žádné zahanbování. Slyšel jsem hlasy, silné a jasné – „Musíš ji pohřbít zaživa.“

5

Hunter se zarazil. Ustaraným pohledem se vrátil k polaroidové fotce v důkazovém sáčku a pak ho znovu přišoupl k doktorce Slaterové.

„To jako vážně?“ zeptal se Garcia se skeptickým výrazem v obličeji. „Víš jistě, že to není vtip?“

„No,“ začala doktorka. „Právě proto jsem vám zavolala, chlapci. Nerada bych vás připravovala o čas, tak jsem si dovolila ověřit její jméno a fotku v databázi pohřešovaných osob.“ Zvedla obočí a sáhla do kapsy laboratorního pláště. „Elizabeth Gibbsová,“ četla ze sjetiny, kterou odtud vytáhla. „Narozena 22. října 1994 přímo tady v Los Angeles. Bytem v La Miradě. Jako pohřešovanou ji nahlásil 4. února 2018 její přítel Phillip Miller, s nímž bydlela v domě nedaleko od lokace, uvedené v zápisníku – parkoviště Albertsons na Rosecrans Avenue. Její auto, bílý Nissan Sentra, se našlo opuštěné u Úřadu šerifa v téže lokalitě. V autě se nenašlo nic – žádné otisky, žádné stopy. Elizabeth Gibbsová se taky nikdy nenašla. Ještě pořád je vedena jako pohřešovaná.“ Doktorka Slaterová zastrčila sjetinu zpátky do kapsy. „Pokud vám to náhodou uniklo, data se shodují se záznamem v deníku.“

„Jo, všiml jsem si.“ Hunter zamýšleně sraštil čelo.

„Stojí na té sjetině jméno detektiva, kterému byl případ přidělen?“ zeptal se Garcia.

Sjetina se znovu objevila na světle. „Detektiv Henrique Gomez,“ sdělila jim. „Útvar pohřešovaných osob Losangeleského policejního sboru. Znáte ho?“

Hunter i Garcia zavrtěli hlavami.

„Jak se dalo čekat,“ pokračovala doktorka Slaterová, „důkladně prověřili přítele slečny Gibbsové, ale měl pevné alibi.“

Garcia se nervózně poškrábal na čele a vydechl. „Začínám trpět těžkým dějá vu.“ Vyvalil oči na Huntera. „Další deník s popisem obětí a způsobu, jak byly zavražděny?“

Hunter věděl, že parťák odkazuje na Luciena Foltera – bezpochyby nejnebezpečnějšího a nejlstivějšího vraha, jakého kdy pronásledovali – ale díky jejich týmovému úsilí měl teď Lucien nové trvalé bydliště ve federální věznici Spojených států s maximální ostrahou ve Florence ve státě Colorado.

„Tohle není totéž, Carlosi,“ odvětil.

„To netvrdím,“ souhlasil Garcia. „Říkám jen, že deník s popisem obětí a způsobu, jak byly zavražděny, mi vyvolává hodně příšerné vzpomínky.“

„O čem to mluvíte, chlapci?“ vyzvíдалa doktorka Slaterová. „Jaké vzpomínky?“

„Jde o jeden starý případ, na kterém jsme pracovali,“ odpověděl Hunter, ale dál to nerozváděl. Znovu se zaměřil na zápisník na pracovním pultu, aby mohl dočíst zbytek záznamu.

Vyrobít bednu k uložení objektu bylo snadné. Hlasy mi neposkytly žádné specifikace ohledně samotného úložiště, takže jsem je mohl vytvořit podle svého. Pár pevných prken a pytlík hřebíků stačily. Nemělo smysl snažit se, aby bylo úložiště uvnitř pohodlné. Technická stránka požadavku mi zabrala celý den, než konečně všechno fungovalo, ale nakonec vše proběhlo hladce a bez zádrhelů. Objekt nebyl nikdy vyzvednut z místa svého odpočinku – 34°15'16,9" S 118°14'52,4" Z.

Garciovi spadla brada. „Je to to, co si myslím?“

Hunter pocítil, jak se v něm zvedá nával adrenalinu. Pisatel ukončil záznam souřadnicemi zeměpisné délky a šířky.

„Asi je,“ odpověděl.

Oba detektivové se vrátili pohledem k doktorce Slaterové, která téměř omluvně přikývla.

„Říkejte si o mně, že jsem zvědavá, ale nevydržela jsem čekat. Zanesla jsem ty souřadnice do aplikace webové mapy.“

„A?“ ptal se Garcia dychtivě.

„A vyšla mi dost odlehlá poloha u shluku stromů poblíž nějakých kopců,

asi půldruhého kilometru od okraje národního parku Deukmejian Wilderness Park v Glendale. Místo je sice poněkud stranou,“ dodala doktorka, „ale rozhodně je dostupné.“

Na chvílku zavládlo v místnosti naprosté ticho.

Garcia zpozoroval výraz v Hunterově tváři a promluvil jako první.

„Tak jo.“ Kývl na parťáka. „Tenhle pohled znám, Roberte. Víím, co si myslíš, ale než s tím půjdeme za kapitánkou Blakeovou, aby dala zelenou archeologické expedici, nemyslíš, že bychom měli aspoň počkat na výsledky DNA z té krevní šmouhy? Útvar pohřešovaných osob bude mít DNA Elizabeth Gibbsově v záznamech. Jestli existuje shoda, určitě dostaneme souhlas, ale kdybychom šli za kapitánkou hned teď a neměli nic víc než shodu dat v nějakém podezřelém zápisníku, nepustí nás k tomu. To přece víš, zvláště při všech těch rozpočtových omezeních, co se na policii jen sypou.“

„Máme taky ty polaroidové fotky,“ prohodila doktorka Slaterová.

„Ale stejně,“ namítal Garcia. „To nebude stačit, aby kapitánka Blakeová schválila vykopávky někde v lesích. Ne při tom tlaku, pod kterým je kvůli rozpočtovým úsporám. Bude to drahé. Budeme muset na místo přesunout celou posádku s bagrem, světly, generátory, dělníky. Kapitánka bude potřebovat víc než shodu dat a polaroidky.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Hunter. „Ale analýza DNA může trvat dlouho. To přece víš. I při naléhavém požadavku.“ Podíval se na hodinky.

Garcia znovu poznával i tenhle výraz v parťákově tváři.

„To nemůžeš myslet vážně,“ pohlédl úkosem na Huntera.

„Budou dvě hodiny,“ opáčil Hunter. „Můžeme tam být kolem třetí, na nejvyšš půl čtvrté. Tím pádem nám dnes zbývá asi jedna až jedna a půl hodiny denního světla, ale v případě potřeby se můžeme vrátit zítra.“

Garciova nevěřícnost ještě vzrostla. „Zbláznil ses? Doktorka nám právě sdělila, že ty souřadnice ukazují na místo někde v Deukmejianu. Už jsi tam byl, ne? Je to členitý terén, Roberte. Místy skalnatý, místy neschůdný...“ Pokrčil rameny. „Nejspíš to víš, ale s ručním náradím a v optimální zemině trvá zkušenému hrobaři asi šest hodin, než vyhloubí stoosmdesáticentimetrový hrob. Kolik zkušeností máš s lopatou?“

„Málo,“ připustil Hunter.

„Čemuž se taky říká – nedostatek,“ opáčil Garcia. „No, já jsem na tom

stejně. My dva bychom na vykopání hrobu nejspíš potřebovali celý den poctivé práce. Strávili bychom tam zbytek dneška, celý večer a pravděpodobně taky celý zítřek. Potřebujeme tým profi kopáčů, Roberte.“

„Máš pravdu a vážím si tvých argumentů,“ řekl Hunter. „Ale na pár věci zapomínáš.“

„Vážně? Jako třeba?“

„Možná tam nahoře není optimální zemina,“ začal Hunter. „Ale nebudeme kopat v nedotčeném terénu. Budeme překopávat předem narušenou zeminu, čímž se práce značně usnadní. A už jsme byli na několika místech, kde pachatel vykopal improvizovaný hrob, aby ukryl tělo nebo jeho zbytky, pamatuješ?“

„Ano, samozřejmě že pamatuju.“

„Pak si taky pamatuješ, že šlo pokaždé o mělký hrob. Ani jednou jsme nenarazili na žádný, co by byl hlubší než šedesát, nanejvýš devadesát centimetrů, a to se opakuje skoro pokaždé přesně ze stejného důvodu, jaký jsi právě uvedl – zkušenému hrobaři trvá asi šest hodin, než ručně vykope sto osmdesát centimetrů hluboký hrob v optimální zemině. Nezkušený kopáč v kamenitém terénu?“ Hunter potřásl hlavou. „Tomu by to zabralo celý den, jestli ne víc.“

Garcia se poškrábal pod bradou.

„Kdyby kopal u sebe doma na zahradě, tak možná,“ pokračoval Hunter. „Ale tady je řeč o veřejném parku. Ano, tam nahoře je pár hodně odlehlých míst, ale pořád je to veřejný park. Nikdo by neriskoval, že bude celý den kopat hrob, aby ukryl mrtvolu ve veřejném parku. Pár hodin, jasně, ale ne celý den. Moc by mě překvapilo, kdybychom museli kopat hlouběji než půl metru.“

Proti parťákově logice nemohl Garcia nic namítat.

„Kde vezmeme lopaty a všechno ostatní, co potřebujeme?“ zeptal se.

Hunter pohlédl na doktorku Slaterovou.

„Máme je,“ přikývla. „Máme dole pár dodávek naložených kopáčskou výstrojí. Můžete si půjčit všechno, co potřebujete.“

Garcia zaklonil hlavu a zavřel oči. Tenhle boj už prohrál.

6

Z jedné z forenzních dodávek, zaparkovaných za Hertzberg-Davisovým centrem forenzních věd, si Hunter a Garcia vypůjčili dvě lopaty, dva bytelné krumpáče, dva páry tlustých zahradnických rukavic, dva sochory a dvě čelovky, z nichž každá měla dvě žárovky.

Když to všechno naložili do kufru jeho auta, zanesl Garcia souřadnice uvedené v zápisníku do satelitní navigace.

Park o rozloze 320 hektarů se rozkládal na úpatí pohoří San Gabriel v nejsevernější části Glendale. Ačkoliv jeho součástí bylo několik samostatných lesů na březích potoka, převažovaly tu husté křoví a šalvějové keře, ani nemluvě o množství skal a kopců.

„Rozhodně to není nejlepší terén pro kopání,“ poznamenal Garcia, když se konečně ocitli na Dunsmore Canyon Trail, silnici, která je vedla přes park.

„To je jisté,“ souhlasil Hunter. „Ale je tu několik hodně odlehlých oblastí mimo hlavní stezku, některé z nich jsou malé lesíky s měkkou půdou, a ty jsou roztroušené po celém parku. Nepochybuju, že právě proto si tohle místo vybral.“

Garcia maličko naklonil hlavu ke straně v gestu „možná“.

„Jestli se ukáže, že to šílenství je pravda, Roberte,“ řekl. „Jestli někdo opravdu doručil doktorce Slaterové ten...“ Garcia se odmlčel, snažil se volit vhodná slova, „... ‚Deník smrti‘, tak mi v hlavě krouží dvě otázky.“

„Kdo doručil ten balíček do schránky?“ předběhl ho Hunter. Uvažoval o tomtéž.

„To je rozhodně otázka číslo jedna,“ souhlasil Garcia. „Byl to člověk, který zanesl ty záznamy do notesu? V tom případě – vrah osobně. Byl to někdo, kdo s vrahem spolupracoval a rozhodl se opustit loď? Byl to nějaký chudák, který na deník někde narazil? Kdo?“

Hunter nepřestával upírat zrak na flóru za oknem.

„A pak je tu otázka číslo dvě,“ pokračoval Garcia. „Proč to doručil zrovna doktorce?“

„To nevím,“ odvětil nakonec Hunter, protože nechtěl spekulovat.

„No, napadají mě jen dva možné scénáře,“ pokračoval Garcia. „Buď z nějakého důvodu ten, kdo jí hodil zápisník do schránky, fakt chce, aby se podílela na tom šílenství, co se z toho možná vyklube, anebo ji zná. Možná ji dotyčný nezná osobně,“ připouštěl Garcia. „Možná jen ví, čím se doktorka živí – mohl ji vidět v televizi, v nějakém interview. Mohl nebo mohla se zúčastnit některé z jejích přednášek nebo číst nějaký její referát anebo studii... já nevím.“ Znovu zkontroloval satelitní navigaci. Už byli skoro na místě. „Ale dotyčný patrně odněkud ví, že je skvělá forenzní vědkyně a že pracuje v DFV losangeleské policie. Jestli ten člověk chtěl, aby si ten zápisník někdo hned prohlédl a prozkoumal ho, tak toho určitě dosáhl mnohem rychleji, když jí ho hodil do schránky, než kdyby ho posílal Losangeleskému policejnímu sboru anebo FBI.“

„To je pravda,“ souhlasil Hunter. „Ale co mě trápí – proč jí to doručil domů? Proč to neposlal do Kriminallistické laboratoře DFV? Jestli ten člověk chtěl, aby se Susan podívala na zápisník co nejdřív, stačilo jen adresovat balíček jí a napsat na něj slovo ‚naléhavé‘. To by stačilo. Proč jí to nosit až domů?“

Stále jeli po Dunsmore Canyon Trail a Garcia zařadil nižší rychlost. Na displeji navigace označoval kostkovaný praporek cílové místo mimo vozovku přímo nalevo od nich, asi pětatřicet metrů v křoví. Nebyla tu odbočka, silnice ani vyjeté koleje, které by je tam zavedly. Jediná možnost, jak se dostat k místu označenému na displeji navigace, byla vystoupit z auta a zbytek cesty urazit pěšky – a ani tak tu nebyla žádná viditelná pěší stezka. Budou si ji muset sami vytvořit mezi křovisky a v silně kamenitém terénu.

A přesně tak to udělali.

Místa byla vegetace tak hustá, až byli oba detektivové nuceni používat lopaty jako improvizované mačety. Ačkoliv cestou pátrali očima po zemi, Hunter ani Garcia ve skutečnosti nečekali, že by tu našli nějaké skutečné stopy po někom, kdo tudy prošel. Za prvé: ten, kdo záznam napsal, se mohl k místu zobrazenému na Garciově displeji dostat mnoha různými

cestami. Za druhé: datum uvedené v záznamu bylo starší než dva roky. Veškeré stopy nebo znamení, jež tam mohly zůstat, už dávno smazaly přírodní živly.

Nebyl to zrovna den, který by obyvatelé Los Angeles považovali za teplý. Slabé slunce nad hlavami vytvářelo velmi příjemných čtrnáct stupňů Celсия, ale stejně už se v neschůdném terénu a s nákladem těžkého náradí potili.

„Podle téhle věci,“ otřel si Garcia čelo a ukázal na svůj smartphone, „by místo, které hledáme, mělo být hned tam za těmi stromy.“ Ukázal na shluk stromů před nimi.

Obešli stromy a ocitli se na druhé straně.

„Tohle má být ono,“ Garcia se podíval na displej smartphonu a rozhlédl se kolem sebe. „Prosím, omluv mou nevědomost, ale jak přesné jsou tyhle souřadnice zeměpisné délky a šířky?“

„To vlastně záleží na dvou hlavních faktorech,“ vysvětloval Hunter. „Jsou to pozice na povrchu Země, nebo konkrétněji zeměpisná délka, v níž se měření konalo, a referenční data zastupující Zemi.“

Garcia tupě a bezvýrazně zíral na parťáka. „A pro ty z nás, kdo nerozuměj nerdsy – co to znamená?“

Hunter se usmál. „Promiň. No, ve stručnosti, čím víc číslic máš napravo od desetinné čárky, tím přesnější určení místa. Může to být přesné až na zlomek centimetru, jestli si to člověk přeje.“

„Desetinná čárka?“ dupal Garcia s pohledem na souřadnice, které si zanesl do mapové aplikace - 34°15'16,9" S 118°14'52,4" Z. „Sakra, tady je napravo od desetinné čárky jen jedna číslice. Takže tahle poloha je patrně jen zhruba přibližná.“

„Ne od takové desetinné čárky,“ opáčil Hunter. „Musí se to převést do desítkové soustavy zeměpisné délky a šířky.“

Garcia se zarazil. „Umíš to?“

„To nemusíme. Aplikace, kterou máš v telefonu, už to udělala určitě za tebe. Mělo by to být buď vedle, nebo hned pod souřadnicemi, které jsi zanesl do okénka vyhledávače.“

Garcia se znovu podíval na telefon. Hunter měl pravdu. Přímo pod souřadnicemi, které Garcia zanesl do mapové aplikace, byla dvě odlišná čísla: 34,254694 a -18,247889.

„Tak jo,“ řekl Garcia. „Takže máme číslo se šesti číslicemi napravo od desetinné čárky.“

Hunter kývl. „To nás pravděpodobně zavede k cíli s přesností na centimetr.“

Garcia se podíval na zem, kde stáli. Nebylo tam mnoho vegetace, jen drn a pár uvolněných kamenů. „Takže je to fakt ono. Stojíme na tom.“

Hunter odložil krumpáč a čelovku, které nesl. „Tak to bychom nejspíš měli začít kopat.“ Vzal do rukou lopatu.

Garcia odložil krumpáč a sochor stranou a lopatou odhrnul uvolněné kameny.

Terén byl tvrdý, ale ne tak pevný, jak vypadal nebo jak čekali. Byl udušáný, což nasvědčovalo tomu, že už ho dříve někdo narušil.

Hunter a Garcia kopali bok po boku. I když zemina byla mnohem měkčí, než čekali, práce byla klopotná a postupovali pomalu.

„Já ti říkal, že to nebude tak snadné, jak sis myslel,“ podíval se Garcia na oblohu. Nekopali ještě moc dlouho a slunce už se chystalo zmizet za obzorem. „Stmívá se a my si zapomněli vzít vodu.“

Oba měli košile promáčené potem.

„Ano,“ souhlasil Hunter. „To byla chyba. Pusu mám vyschlou jako pytlík pražených buráků...“ Ustal v práci a sáhl po čelovce. „Koukej, budeme pokračovat ještě půl hodiny. Jestli na nic nenarazíme, půjdeme s tím ráno za kapitánkou a zjistíme, jestli nedostaneme souhlas k vykopávkám s tím, co máme.“

„Fajn,“ kývl Garcia. „Ale jestli odmítne, zítra se sem vrátíš a stejně budeš pokračovat, vid’?“

„Pravděpodobně,“ připustil Hunter.

Garcia zavrtěl hlavou a zvedl čelovku. „Půl hodiny – víc ne.“

„Můžeš měřit čas,“ rozsvítil Hunter svou čelovku.

„To budu,“ odvětil Garcia, nastavil si ve smartphonu upozornění na třicet minut a ukázal to Hunterovi, který přikývl a znovu se pustil do kopání.

Garcia si rozsvítil čelovku a také se znovu dal do práce.

Nepotřebovali celou půlhodinu. O dvanáct minut později narazila Hunterova lopata na něco, co vydalo podivný zvuk – pevný, ale současně dutý.

Oba detektivové znehybněli.

„Ať je to, co chce,“ pronesl Garcia, „... není to hlína.“

Hunter špičkou lopaty seškrábl trochu zeminy, pak si klekl a použil ruce.

„Masivní dřevo,“ poklepal klouby prstů o nový povrch, který našel.

Hunter zase vstal, a ačkoliv se viditelnost zhoršila v důsledku bezměsíčné noční oblohy, jejich čelovky byly dost silné, aby jim umožnily kopat ještě další hodinu, dokud neodkryli vršek obdélníkové dřevěné bedny, na pohled asi šedesát centimetrů široké a sto osmdesát centimetrů dlouhé. Dřevo bylo světlé a velmi bytelné. Vrah přitloukl víko dvanácti hřebíky.

„Mám to nahlásit?“ odložil Garcia lopatu. „Budeme potřebovat kompletní sestavu – forenzní, kopáče, světla, všechno. Celá oblast se bude muset překopat, jestli tu nejsou další hroby.“

„Musíme nejdřív otevřít tohle,“ ukázal Hunter na dřevěnou bednu.

„Nepřipadá ti lepší počkat na forenzní a posily? Dokážou vyndat celou tu truhlu ze země a budou o moc líp vybavení na uchování všeho, co se uchovat musí, až se sundá víko.“

„Souhlas,“ přikývl Hunter. „Ale my jsme zatím jen našli bednu v zemi, Carlosi. Tohle není vyšetřování losangeleské policie. Zatím ne. Co my víme, ta bedna může být plná bonbonů. Abychom to mohli nahlásit, potřebujeme mrtvolu.“

Garcia si foukal do dlaní, které už byly celé rudé a šíleně bolely. Měl sto chutí se s Hunterem hádat, ale věděl, že parták má pravdu.

„Stačí jen,“ pokračoval Hunter, „vytáhat páčidly hřebíky a otevřít víko.“

Vytáhat hřeby z víka nebylo tak snadné, jak doufali. Ten, kdo víko přitloukl, použil silné hřeby dlouhé pět centimetrů. Bylo by snazší rozbít víko páčidly než vytahovat hřebíky, ale chtěli uchovat truhlu co možná nepoškozenou.

Zachovat mimořádnou opatrnost, aby se dřevo ani neodštíplo, bylo pracné, a Hunterovi a Garciovi trvalo skoro pětadvacet minut, než všech dvanáct hřebíků odstranili. Když vytáhli poslední, oba detektivové se na sebe podívali, čela zmáčená potem, obličejše špinavé od hlíny. S čelovkami vypadali jako párek horníků.

„Ty popadni tenhle konec,“ řekl Hunter, „a já vezmu tady ten. Zvedneme to společně.“

Zase si klekli a sáhli po víku, které bylo asi dva a půl centimetru tlusté

a vážilo něco mezi pěti a půl až sedmi kilogramy. Celá bedna byla na pohled zhotovená z masivních prken, nařezaných do odpovídajících rozměrů, silných asi dva a půl centimetru.

Snažili se udržet víko co možná rovně, aby hlína nepadala do bedny, opatrně je zvedli a přenesli stranou, až konečně bylo vidět na to, co leželo v improvizované rakvi.

„No jo,“ promluvil jako první Garcia po několika vteřinách mlčení. „Tohle jsem tedy sakra rozhodně nečekal.“

„Co to sakra je?“ zajíkla se doktorka Slaterová, když kužel ostrého světla z baterky ozářil otevřenou rakev v mělkém hrobě u jejích nohou. Přijela do parku dřív než forenzní cirkus, který už se na ně chystal.

Uvnitř improvizované rakve leželo dosud ve velmi raném stadiu rozkladu ženské tělo. Oči, nos a rty úplně zmizely, v lebce po nich zůstaly tři zlověstné černé díry a dvě řady odhalených zažloutlých zubů, ale na kostře dosud ulpívalo značné množství zaschlé pokožky a svalové tkáně.

Stav těla Huntera, Garcii ani doktorku Slaterovou nepřekvapoval, protože všichni věděli, že bez rakve, v obyčejné půdě by nenabazamovanému dospělému tělu, pohřbenému metr osmdesát pod zemí, trvalo osm až dvanáct let, než by se úplně rozložilo a zůstala z něj jen kostra. V rakvi byl časový rámec rozkladu těla mnohem delší, v závislosti na druhu použitého dřeva. Jelikož tělo, které Hunter a Garcia objevili, bylo uložené v bytelné dřevěné bedně, pevně uzavřené a pohřbené v mělkém šedesáticentimetrovém hrobě o málo víc než před dvěma roky, pomalý rozklad odpovídal očekávání. Ne; to, co všechny překvapilo, byly svatební šaty.

„Vrah ji oblékl do svatebních šatů?“ zeptala se doktorka Slaterová.
„Proč?“

Ve skutečnosti odpověď nečekala. Hunter i Garcia to dobře věděli.

„Nebyla v tom zápisníku nějaká zmínka o svatebních šatech?“ zeptal se Hunter.

Doktorka Slaterová naklonila hlavu ke straně a pokrčila rameny. „Nedočetla jsem to o moc dál než vy dva. Máme skluz u tolika případů, že jsem prostě neměla čas, ale tam, kam až jsem se dostala, o tom žádná zmínka nebyla.“

„Je ten zápisník ještě v laborce?“ zeptal se Garcia.

„Ne v té, kde jste dneska byli,“ odvětila. „Poslala jsem ho na testování do laboratoře DNA, spolu se všemi těmi polaroidovými fotkami.“

Laboratoř sérologie/DNA byla jediným specializovaným útvarem laboratoří DFV, který se nenalézal v kampusu Kalifornské státní univerzity v Alhambře. Sídliila o sedm kilometrů dál v Technickém centru C. Erwina Pipera v centru Los Angeles, nedaleko od Budovy policejní správy.

„Ale čistě jen ze zájmu,“ přiznávala doktorka Slaterová, „jsem si ofotila prvních pár stránek, abych si je mohla přečíst později.“

„Můžeš ty fotky poslat obratem na Útvar UNTČ?“ zeptal se Hunter.

„Samozřejmě,“ potvrdila.

„Ale když už jsme si jistí, že ten notes není vtip,“ ozval se Garcia, „budeme potřebovat ofotit celý zápisník.“

„Beze všeho,“ odvětila doktorka Slaterová. „Zítra budu kontaktovat laboratoř DNA a požádám, aby někdo okopíroval všechny stránky.“ Znovu se soustředila na mrtvolu v truhle. O pár vteřin později svažila čelo. „Počkejte moment. Ještě něco tu tak docela nezapadá do obrazu.“

Hunter přikývl. Už to s Garciou probrali, zatímco na doktorku čekali.

„Našli jste ji v téhle pozici?“ zeptala se.

„Ničeho jsme se ani nedotkli, doktorko,“ potvrdil Garcia.

Tělo leželo naznak, v tradiční pohřební pozici – nohy natažené, paže podél trupu, ohnuté v loktech s prsty propletenými a dlaněmi spočívajícími na bříše mrtvolky. Dlouhé černé vlasy byly rozprostřené kolem hlavy jako vějíř.

„Ale podle zápisníku,“ těkala doktorka Slaterová pohledem z jednoho detektiva na druhého, „byla oběť pohřbena zaživa.“

Hunter přikývl.

„Tak jak to, že je v tak poklidné pozici?“ zeptal se Garcia. „Jakmile se probudila v tmavé bedně, netrvalo jí víc než pár vteřin a došlo jí, že je v ní zatlučená. Od té chvíle se jí zmocnila panika. Kopala, bušila pěstmi, škrábala, řvala, tloukla hlavou... všechno, jen aby se osvobodila. Byla by v jakékoli pozici, jen ne v téhle. A pak jsou tu ty vlasy. Dokonale jí rámují obličej, jako by pózovala fotografovi.“

„A bojovala,“ potvrdil Hunter a ukázal na víko, pečlivě opřené o strom pár kroků za nimi. „Na vnitřní straně víka je spousta škrábanců, trocha krve a pár zarytých nehtů. Bojovala ze všech sil.“

Doktorka Slaterová přešla světlem baterky ke stromům a víku, ale zůstala stát na místě. V laboratoři bude mít možnost prozkoumat víko důkladněji.

„Druhý problém,“ pokračoval Hunter, „je ten, že šaty by měly být aspoň místy potřhané a rozhodně špinavé.“ Ukázal na tělo v hrobě. „Koukejte na ně. Na pohled jsou skoro bez poskvrnky.“

Doktorce Slaterové to konečně došlo.

„Ježíšmarjá!“ zajíkla se. „Takže ten, kdo ji pohřbil zaživa, počkal, až zemře, pak se sem vrátil, vykopal ji, znovu otevřel truhlu, oblékl ji do těch svatebních šatů, dokonale ji uložil a pak ji pohřbil znova?“

„To se dá předpokládat,“ souhlasil Hunter.

Doktorka Slaterová ztěžka vydechla. Chtělo se jí znovu položit otázku „proč“, ale v té chvíli by jí nedokázal odpovědět nikdo než vrah. Místo toho se rozhlédla po okolí.

„Tohle je relativně velký prostor,“ řekla. „Myslíte, že kolem můžou být ještě nějaké hroby?“

„Momentálně těžko říct,“ opáčil Hunter. „Ale pro tuhle chvíli bych s kompletními pátracími výkopovými pracemi ještě počkal. Máme zápisník,“ vysvětloval. „Protože ten, kdo ty záznamy napsal, nám poskytl přesné souřadnice...“ ukázal na tělo v zemi, „dá se předpokládat, že si zaznamenal taky souřadnice všech dalších hrobů, které následně vykopal, tady nebo jinde.“

„Na tom něco je,“ souhlasila doktorka. V té chvíli jí v kapse zazvonil telefon. „Omluvte mě na chvíli.“ Odvrátila se od hrobu a přijala hovor.

„Doktorko.“ Byl to Kenneth Morgan, vrchní forenzní agent, který pracoval s doktorkou Slaterovou v DFV. „*Jsmo tady. Zaparkovali jsme hned za vaším autem. Tak jak se tam dostaneme?*“

„Zůstaňte tam. Dojdu pro vás.“

Vzhledem k drsné vegetaci a obtížnému kopcovitému a skalnatému terénu byl přístup vozidel na toto konkrétní místo uvnitř parku doslova nemožný. Žádná forenzní dodávka ani policejní vůz by tudy neprojely. Museli zaparkovat na stezce Dunsmore Canyon Trail a nosit všechno pěšky, včetně světel, výkopového zařízení a elektrocentrál. Bylo skoro půl dvanácté, než se kompletní forenzní cirkus konečně mohl dát do práce.

„Dostat sem jeřáb nepřipadá v úvahu,“ sdělila doktorka Slaterová Hun-

terovi a Garciovi. „Budeme muset bednu znovu neprodyšně uzavřít, aby do ní nenapadala hlína, a celé to vykopat ručně.“

Oba detektivové už tušili, že tomu tak bude.

„Zatímco jsme na tebe čekali,“ řekl Hunter, „Carlos a já jsme hledali po okolí stopy, že tu někdo byl. Je to tak izolované místo, že kdybychom něco našli – nedopalek cigarety, kousek žvýkačky, obal od bonbonu, odhozenou láhev od vody, cokoli –, bylo by hodně pravděpodobné, že to pochází od toho, kdo vykopal ten hrob. Ať je to kdo chce, vypadá to, že tu strávil hodně času, zvláště pokud se vrátil, aby ji vykopal a pak znovu pohrbil.“

„Našli jste něco?“

„Vůbec nic,“ odtušil Garcia. „Ale určitě jsme zdaleka nebyli dost důkladní. Je tu tma jako v pytli a měli jsme jen tyhle čelovky.“

„Žádné strachy,“ ujistila je doktorka Slaterová. „Jestli tu ten netvor po sobě něco nechal, my to najdeme.“

Forenzní fotograf prošel kolem nich a začal fotografovat mrtvolu v rakvi.

„Bude to pomalá a nudná práce,“ sdělila doktorka Slaterová Hunterovi a Garciovi. „Budeme tu kolik hodin. Měli byste jet domů, kluci. Určitě už máte dávno po službě. Jestli ještě něco najdeme, dám vám hned vědět.“

„Já ještě chvílku zůstanu,“ prohlásil Hunter a obrátil se k parťákovi. „Ale ty jď domů, Carlosi. Pozdravuj ode mě Annu. Uvidíme se zítra na velitelství.“

Garcia chtěl užuž odejít, když vtom fotograf znovu stiskl spoušť a ve světle blesku si všiml něčeho uvnitř rakve. Něčeho, co jako by bylo připevněno v pravém rohu u hlavy mrtvoly. Něčeho, co zakrývaly její rozproštěné vlasy.

„Detektivové,“ zavolal a spustil fotoaparát. „Na tohle byste se asi měli podívat.“

Hunter, Garcia a doktorka Slaterová přistoupili blíž a dřepili si u okraje hrobu. Kenneth Morgan se k nim vzápětí připojil.

„Tady.“ Fotograf opatrně odsunul část vlasů a ukázal na malou černou obdélníkovou krabičku, velkou asi jako kostička lega s osmi výstupky.

„Ukaž,“ navlékal si Morgan zbrusu nový pár latexových rukavic. Přiblížil se ještě víc a sáhl po tom, ale maličká černá krabička nepovolila. „Nejde to ven,“ oznámil. „Asi je to přilepené ke dřevu.“